

Érdemes-e?

KÖNYVKRITIKA - LXIII. évfolyam, 36. szám, 2019. szeptember 6.

Színház és társadalom. Szerkesztette Deres Kornélia és Herczog Noémi. Szín-Text sorozat 3. JAK-Prae Kiadó, Budapest, 2018, 374 oldal, 3450 Ft

A színházak, főleg a középosztály által látogatott kőszínházak nagyon távol kerültek a valós társadalmi folyamatoktól. A színházi nevelésről szóló írások (Cziboly Ádám, Kiss Gabriella, Antal Klaudia és a Mentőcsónak alapítóinak írásai) lényegében arról szólnak, hogy a színházi nevelésnek nincs kiépült intézményrendszere, csak egymástól elszigetelt műhelyei vannak. De a közösségi színházi modellekről is azt olvassuk (Tóth Viktória, Berecz Zsuzsa és Győrik Edit beszámolóiban), hogy - talán a börtönszínházak kivételével - nincs állami, társadalmi, civil bázisuk, önkéntes alapon, támogatások nélkül működnek. A dokumentumszínházak (Kelemen Kristóf és Néder Panni írásai) a színházi szövegek fikciótlanításával igyekeznek a közvetlen társadalmi figyelem közelébe kerülni: felmutatni és értelmezni valós történéseket, a közönség és a szakma csekély érdeklődése mellett.